

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 630/2016
31.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног И.Н.В., због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката С.С., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Димитровграду К 111/15 од 14.01.2016. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 297/16 од 16.03.2016. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 31.05.2016. године једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.Н.В., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Димитровграду К 111/15 од 14.01.2016. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 297/16 од 16.03.2016. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Димитровграду К 111/15 од 14.05.2016. године, окривљени И.Н.В., оглашен је кривим за кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 17 месеци у коју се урачунава време проведено у притвору од 20.10.2014. године, па надаље. Истом пресудом окривљеном је на основу члана 88. КЗ изречена мера безбедности протеривање странца из Републике Србије за време од једне године, рачунајући од правноснажности пресуде. Окривљеном је на основу члана 87. и члана 355. КЗ, изречена мера безбедности – одузимање предмета намењених за извршење кривичног дела и то мобилног телефона марке ..., модел 113 ИМЕИ ... са Бугарском СИМ картицом броја ... Окривљени је обавезан да суду плати на име паушала износ од 6.000,00 динара и на име трошкова кривичног поступка износ од 87.796,00 динара, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 297/16 од 16.03.2016. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног И.Н.В. и његовог браниоца а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових пресуда бранилац окривљеног И.Н.В., адвокат С.С., благовремено је поднео захтев за заштиту законитости због повреде закона на штету окривљеног, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и донесе пресуду којом ће укинути првостепену и другостепену пресуду и предмет вратити првостепеном суду на поновно одлучивање, с тим да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу кога није обавестио о седници већа као ни браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке у смислу члана 488. став 2. ЗКП, па је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Бранилац окривљеног И.Н.В. у захтеву за заштиту законитости истиче да је на штету окривљеног повређен кривични законик јер, према ставу браниоца, кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. КЗ, може да буде учињен само од стране групе, а како је у конкретном случају оптужено само једно лице то нема места примени става 3. члана 350. КЗ, већ да се евентуално може говорити о кривичном делу из члана 350. став 2. КЗ.

Изнете наводе захтева браниоца окривљеног којима се у суштини указује да је у погледу кривичног дела предмет оптужбе примењен је закон који се не може применити, што представља повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Наиме, кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. Кривичног законика, чини онај ко у намери да себи или другом прибави какву корист, омогућава другом недозвољен прелаз границе Србије или недозвољени боравак или транзит кроз Србију, под околностима да је дело учињено од стране групе, злоупотребом службеног положаја или на начин којим се угрожава живот или здравље лица чији се недозвољени прелаз границе Србије, боравак или транзит омогућава или је кријумчарен већи број лица.

По налажењу овог суда, према чињеничном опису предметног кривичног дела датом у изреци првостепене пресуде, окривљени је у намери прибављања имовинске користи омогућио недозвољен прелаз границе Републике Србије и транзит кроз Републику Србију већем броју лица – петнаесторици авганистанских држављана на начин описан у изреци пресуде, из којих чињеница и околности произлазе сва законска обележја кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом.

Стога се неосновано захтевом браниоца окривљеног указује да су радње окривљеног описане у изреци првостепене пресуде погрешно правно квалификоване као кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. КЗ, јер кривично дело није учињено од стране групе и да би се у радњама окривљеног евентуално

стицала законска обележја кривичног дела из става 2. члана 350. КЗ, јер је за постојање предметног кривичног дела довољно да се кривично дело из става 2. члана 350. КЗ изврши под било којом од алтернативно прописаних квалификаторних околности из става 3. истог члана, што је у конкретном случају околност да је окривљени омогућио недозвољен прелаз државне границе Републике Србије и транзит кроз Републику Србију већем броју лица – 15 страних држављана.

Самим тим, по оцени овога суда радње окривљеног описане у изреци првостепене пресуде, правилно су квалификоване као кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. КЗ, па следствено томе, Врховни касациони суд налази да се захтевом браниоца окривљеног правноснажна пресуда неосновано побија због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче и то да током поступка ниједним доказом није потврђено присуство намере код окривљеног да прибави имовинску корист у износу од 1.400 евра, јер се тај износ спомиње само у записнику о исказу сведока Н.М., који је издвојен из списка предмета као незаконит доказ, односно у исказу сведока О.С., преводиоца са енглеског језика, која је сведочила о околностима и садржини свог поступања при испитивању сведока Н.М., којим наводима бранилац окривљеног износи свој чињенични закључак да окривљени омогућавање прелажења државне границе већем броју лица није учинио у намери да на тај начин оствари имовинску корист што је у супротности са утврђеним чињеничним стањем из правноснажне пресуде на наведену околност, чиме се, по оцени овог суда, правноснажна пресуда оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Како члан 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног И.Н.В. у овом делу оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 471. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.